

**BLOMSTERPIGENS
HÆVN**

Skuespil i 3 Akter

Instruktør:

HJALMAR DAVIDSEN

Optaget af:

NORDISK FILMS Co.

HOVEDPERSONERNE:

1. Akt.

Kurt Birger, cand. jur. Hr. Thorleif Lund.
 Godsejer Birger, hans Fader..... Hr. Erik Holberg.
 Bankdirektør Steinmark Hr. Alfred Møller.
 Magda, hans Datter Frk. Stela Lind.
 Beate, Blomsterpige Frk. Ingeborg Bruhn Bertelsen.
 Güllich, Musiker Birger von Cotta Schönberg.

2. og 3. Akt.

Kurt Birger, Kriminalretsassessor Hr. Thorleif Lund.
 Frantz Birger, hans Søn Hr. Marius Egeskov.
 Beate, verdensberømt Varietésangerinde ... Fru Agnete v. Prangen.

AFDELINGERNE:

I Restaurationshaven.	Nogen Tid senere.
Den smukke Blomsterpige.	Frantz har forladt sit Hjem.
Violinisten.	„Jeg bryder mig ikke om at blive
Selskabet hos Bankier Steinmark.	tilbedt af en fattig Stympet.“
Nogen Tid efter.	„Skaal mig 1000 Kr. til et nyt
Kurt Birger og Blomsterpigen.	Kostume, saa kan vi tale om
Hos Godsejer Birger.	Kærlighed!“
Indbydelsen.	Et ydmygende Skridt.
Kurt og Magda.	Det forsvundne Halsmykke.
Halsbaandet.	Tyveriet anmeldes.
Det sidste Brev.	Opdagelsespolitiet hos Kriminal-
23 Aar efter.	retsassessoren.
I Kriminalretsassessorens Hjem.	I Spillebølen.
Blomsterpigen som Varietésan-	„Nu er jeg rig! Alle disse Penge
gerinde.	tilhører Dem!“
I Variétélogen.	En frygtelig Skuffelse.
„Er du syg, Far?“	I Politiets Klør.
Næste Aften.	Kriminalretsassessoren og Varié-
Buketten.	tésangerinden.
„Hans Søn!“	Hævnen.
Indbydelse til Souper.	Et Brev.
Halsmykket.	Før Dommen.
„Den Mand, som myrdede min	„Jeg tager Anmeldelsen tilbage!“
Lykke!“	Airejsen.
Fader og Søn.	

Blomsterpigens Hævn.

En straalende Sommereftermiddag drager den unge cand. jur. Kurt Birger med et Par Kammerater ud for at nyde det gode Vejr. Undervejs tyer de ind i en lille Landrestauration i Nærheden af Byen. Medens de sidder der glade og fornøjede, nærmer sig beskedent en lille Blomsterpige, der tilbyder de smukkeste Roser. Stiltørdig og yndefuld gaar hun fra Bord til Bord. Kurt Birger ser hende, vinker hende hen til sig og kører alle hendes Blomster, idet han med sine Kammerater drikker en Skaal for den skønneste af alle Blomsterpiger. Atter forsvinder hun, stiltørdig som hun kom.

Det lille Optrin er i Afstand bleven fulgt af en af den lille Sommerrestaurants Musikere, Violinisten Güllich, der er meget forelsket i Beate, som tværtimod at gengælde hans Følelser benytter enhver Lejlighed til at vise, at hans Opmærksomhed mod hende er hende ubehagelig.

Kurt ser paa sit Ur, han maa af Sted, for han har modtaget Indbydelse til et Selskab hos Bankdirektør Steinmark, hvis Datter Magda, en køn ung Dame, ikke lægger Skjul paa, at

hun er meget forelsket i ham. Hun griber ogsaa denne Aften enhver Anledning til at være alene med ham i Haab om, at han skal fri til hende. Men Kurt kan ikke glemme den lille Blomsterpige, og det er med tydelige Tegn paa Skuffelse, at Magda lidt ud paa Natten tager Afsked med ham.

Da Vejret er smukt, beslutter Kurt at ville spadserere hjem. Han gaar i Tanker ad en ensom Villavej, da han pludselig ser en ung Dame kæmpe fortvivlet for at befri sig for en paa-trængende Mandsperson. Til sin Forbavselse opdager han, at det er Beate og Güllich. Han iler den lille Blomsterpige til Hjælp og følger hende til hendes Hjem. Inden de skilles, har hun lovet at møde ham næste Dag og det ene Møde bliver til mange, mange flere.

Men en Dag faar Kurt et Brev, der kalder ham bort fra Byen og Beate. Hans Fader har faaet Besøg af Bankdirektør Steinmark og Magda, og paa deres Opfordring skriver Godsejeren efter sin Søn. Med tungt Hjerte tager han Afsked med Beate, og han lover at komme tilbage, saa snart det kan lade sig gøre. Paa Godset venter ham en festlig Modtagelse, og med Velbehag lægger Godsejer Birger Mærke til den Virkning. Kurts Nærværelse har paa Magda.

En Aften, da Kurt kommer ind for at sige Godnat til sin Fader, finder han ham alvorlig fordybet i sine Regnskaber, og Faderen fortæller da Sønnen, at han er en i Bund og Grund ødelagt Mand. Han øjner kun en Udvej: Kurt maa gifte sig med Magda Steinmark, i hvilket Tilfælde Bankdirektøren vil forstrække Godsejeren med det til videre Drift af Godset fornødne Beløb. Kurt nægter bestemt at ville gaa ind herpaa; men den Kærlighed og Ærbødighed, han nærer til sin Fader, faar dog Overtaget, og med blødende Hjerte skriver han til Beate, at Grunde, som han ikke kan sige hende, tvinger ham til ikke mere at komme tilbage til hende. Han sender hende som en sidste Hilsen et pragtfuldt Perlecollier.

Den Sorg og Fortvivlelse, dette Brev vækker hos Beate, kender ingen Grænser!

Atten Aar er gaaet, og Kurt Birger er bleven en anset Dommer. Hans Hustru er død kort Tid efter, at hun har skænket ham en Søn, og Kurt har i de mange Aar levet for at opdrage Frantz, som Sønnen hedder, paa bedste Maade, og det inderligste og fortroligste Forhold bestaar mellem Fader og Søn.

Da hænder det en Dag, at Frantz kommer forbi »Grand

Variété». Nogle mægtige Reklametavler reklamerer for »La belle Beatrice«, og Tilfældet vil, at hun med sin Impresario i det samme passerer ham. Frantz, der er bleven betaget af hendes Skønhed, faar Lyst til at se hende optræde og køber et Par Billetter. Faderen lader sig overtale til at gaa med, og om Aftenen indtager han og Sønnen deres Pladser i Logen i Variétéen. Tæppet gaar op, og den skønne Beatrice viser sig for Publikum i al sin Pragt. Men hvor stor er Kurts Bestyrtelse ikke, da han i denne straalende og fejrede Variétéstjerne genkender sin Ungdomselskede, den lille Blomsterpige Beate. Da Kurt giftede sig, gik hun til Variétéen, og siden har hun fejret de største Triumfer ved sin Skønhed og Ynde. — Kurt har aldrig glemt Beate, og da han nu efter de mange Aars Forløb genser hende, gribes han af en feberagtig Ophidselse. Minderne bliver atter lyslevende i ham. Indtrykket er for stærkt, han maa skyndsomst tage hjem.

Frantz kan imidlertid ikke faa Beatrice ud af Tankerne, og den næste Dag driver Længslen ham atter til Variétéen. Med en pragtfuld Buket Roser begiver han sig til hendes Paaklædningsværelse og beder Beates Paaklæderske overbringe hende hans Visitkort og Blomsterne. Beate studser, da hun læser Navnet Frantz Birger, og der kommer et smerteligt Udtryk i hendes Ansigt; men efter et Øjebliks Betænkning giver hun Befaling til at lukke den unge Mand ind. Hun betragter ham med et forskende Blik, i hendes saarede og forpinte Hjerter vaagner Mindet om den eneste Mand, hun nogensinde har elsket, den Mand, der skaanselsløst forraadte hendes Lykke og hensynsløst skar al Glæde ud af hendes Liv. Hun løfter Hovedet: her tilbyder sig maaske den Lejlighed til Hævn, hun i saa mange Aar har ønsket maatte komme!

Frantz spørger hende, om hun vil gøre ham den Glæde at soupere med ham efter Forestillingen, og hun tager imod Indbydelsen.

Sent paa Natten kommer Frantz hjem. Faderen, der har siddet oppe og ventet paa ham, spørger ham, hvor han har været, og Frantz fortæller i overstrømmende Ord om Beate. Han elsker hende, og han hverken kan eller vil undvære hende. Kurt farer sammen: hans Søn og Beate! Blodet viger fra hans Kinder, og med haarde Ord forbyder han Frantz at have noget med Beate at gøre. Frantz hævder, at han er gammel nok til

at bestemme over sig selv. Det kommer til en bitter Meningsudveksling mellem dem, og den fører til, at Frantz forlader sit Hjem og sværger aldrig mere at ville vende tilbage. —

Nogen Tid gaar. Frantz har, siden han forlod sin Fader, ført en kummerlig Tilværelse. For at skaffe Beate alt det, hun fordrer, har han fuldstændig ruineret sig, og dog er han ikke kommet hende nærmere, end da de første Gang mødtes.

En Formiddag aflægger han hende en Visit, han nærmer sig til hende ydmyg og vil kysse hendes Haand, men foragteligt støder hun ham bort, hun har ingen Brug for en fattig hende dem, skal han ikke ulejlige sig til hende mere. Frantz hende den, skal han ikke ulejlige sig til hende mere. Frantz vaander sig, han har ofret alt, hvad han ejede, paa Kærlighedens Alter, han kan ikke skaffe flere Penge.

I sin Fortvivlelse opsøger han sin Fader for at bede ham om Hjælp. Kurt, der er meget fortvivlet over Skilsmissen med Sønnen, er straks beredt til Forlig, men han fordrer, at han skal opgive Beate, og da Frantz ikke vil det, maa han gaa bort med uforrettet Sag. Om Aftenen, da Beate er inde paa Scenen, gaar Frantz ind i hendes Paaklædningsværelse. Han ser sig sorgmodig omkring ligesom for at tage den sidste Afsked med de Omgivelser, der til daglig huser hans Elskede. Pludselig faar han Øje paa Beates Perlecollier, han stirrer hypnotiseret paa det, det er mange Penge værd, og hans Lykke afhænger jo af nogle usle Hundrede Kroner. Fristelsen er for stor, han griber i en Fart Smykket og iler bort. Hos en Juveler faar han det omsat i Penge, med hvilke han iler til det nærmeste Spillelokale. Heldet staar ham bi. I Løbet af faa Timer har han vundet en betydelig Sum.

Men hos Beate er der stor Opstandelse. Hun har opdaget, at Halssmykket er forsvundet, og da Frantz aldeles beruset af sit Held kommer til hende, kaster de mange Penge for hendes Fodder og trygler om hendes Kærlighed, vaagner hendes Mistanke øjeblikkelig. Han vil, at de skal rejse bort sammen. Men Beate vender sig spottende og rasende mod ham og udbryder: »Dumrian! Jeg bryder mig ikke det ringeste om Dem. Jeg har leget med Dem, fordi jeg vilde tage Hævn over den Mand, der bedrog mig . . . ! Deres Fader, Kurt Birger.« Han synker fuldstændig sammen i Fortvivlelse, medens hun lader Politiet kalde og Frantz arrestere.

Kurt Birger erfarer den skrækkelige Hændelse med Sønnen og endvidere, at han selv skal dømme ham. I sin Sorg op-søger han Beate og beder hende tage Anmeldelsen tilbage, men hun svarer, at det, han nu lider ved at se sin Søn vanæret, kun er retfærdig Straf, fordi han har ødelagt hendes Liv. Kurt an-raaber om hendes Barmhjertighed, men uden Resultat, og han erklærer da at ville nedlægge sit Embede, thi han kan ikke dømme sin egen Søn, men Beate erklærer, at dersom han nedlægger sit Embede for ikke at komme til at dømme sin Søn, saa vil hun beholde ham saalænge i sine Kløer, at han skal blive ødelagt i Bund og Grund.

Kurt bestemmer sig da til selv at dømme Frantz, men han siger hende aabent, at han aldrig vil glemme hendes Hjer-teløshed. »At Du vil hævne Dig paa mig, forstaar jeg, men at Du vil lade din Hævn ramme min Søn, der har ofret Dig sine bedste Følelser, tilgiver jeg Dig aldrig.«

Den næste Dag indtager Kurt sin Plads i Kriminalrettens Forhørslokale; hans Ansigt bærer Præg af den dybeste Sorg, og det er kun ved Opbydelsen af hele sin Kraft, at han over-hovedet er i Stand til at varetage sit Embede, da Frantz føres ind. Fader og Søn ser et Sekund paa hinanden, saa slaar Frantz Øjnene ned, han tør ikke møde Faderens Blik. Rapporten læses op, og han tilstaar sig skyldig i det Tyveri, han sig-tes for. Men da Dommen skal forkyndes ham, træder Beate ind, hun er ligbleg, og en voldsom Hulken gennemryster hende. Der hersker Dødsstilhed i Lokalet. Hun løfter Hovedet og ser paa Kurt, og ganske overvældet af Sindsbevægelse udbryder hun: »Jeg tager Anmeldelsen tilbage, jeg ønsker ham dog ikke straffet!« Hun vakler, og en Betjent iler til og fører hende ud.

Kurt rejser sig og trykker Frantz til sit Bryst, og nogle Dage senere rejser Frantz bort til et fremmed Land for at skabe sig en Eksistens der.

AL „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som dens
Plakat- og Program-
tekst o. a. lign. Materie-
ale, med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der bli-
ve nedlagt Forbud og
erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkom-
mende. 123456789